

„Én nem magamnak, hanem Édesanyámnak szeretnék találni valakit, egy szeretni tudó férfit. Édesanyám 54 éves, de boldog még soha nem volt.”

Balogh Robert 81

HÁROMPERCESEK

„C.E.” jeligére

Tudom, hogy ez az egész világot hidegen hagyja. Ez ma egyáltalán nem érdekes. Kinek van ideje ma boldognak lenni? Nem

csak frázis a boldogság. Nem mályvaszín pónilovon nyargalunk a friss gyepen, nem nyilvánítom boldognak magam, esetleg Édesanyám, és nem gondolom azt, hogy egy szemvillanás alatt megváltozik a világrend, minden csupa sűgás-bűgás és suttogás lesz, és csupa-csupa érzések töltik ki a csendeket. Édesanyám sohasem boldog, jő, talán pillanatokra az. Magányos. Ha végzett a munkájával csak otthon ül és olvas. Egyedűl nem jár el színházba, mert nem szeret egyedűl lenni. Nem jár el sehová, mert nincsen kívül mennie. Nincsen, akinek megfogja a kezét, egy másik kezet, egy férfit, és úgy, együtt, kéz a kézben elsétáljanak. Édesanyám szép. Nem úgy, mint egy csitri. Érett, komoly arca van. És okos is, olvasott. Egy 54 éves nő már öregnek számít? Nem gondolom. Zavaróak lennének a mimikai ráncok? Édesanyám érett nő. Én szeretnék neki társat keríteni.

Ilyenkor májusban minden a szerelemről szól, a madarak, a virágok, mind erről beszélnek. Édesanyámhoz nem kell éretni, nem kell vele bánni, csak figyelmet igényel, egy olyan férfit keresek, aki bele mer nézni a nő szemébe, nem ijed meg egy-két őszinte kérdéstől, nem csak a hasát szereti, és a meccset nézi, vagy az újságot olvasgatja langyuló sőr mellett. Nem tudom, létezik-e olyan férfi, aki becserélné közönséges életét, lerakná a kártyát, elfeledné a kocsmai haverokat, és meg tudna fiatalodni egy szerelem által, egy egész szerelem által. Mert hát ez a nagy össznépi boldogtalanság nem a Népjóléti Minisztérium hibája, csak a mienké. A valódi életet vissza lehet kapni, minden óráját, minden percét vissza kell hódítani, meg kell dolgozni a boldogságért. Most még tavasz van, ennél szebbet és fényesebbet elgondolni sem tudok. Ez a nagy fényesség néha már-már maga a szívfájdalom. Persze, én is egymagam ülök itt. Ahogy írom ezt a levelet, belekortyolok a méregerős feketembe, édes és forró, illetve forró az csak volt, már csak édes. Rágyújsak? Lusta vagyok és körülményes. Legalább Édesanyám legyen boldog. Legalább Ő!

Esélyegyenlőség

„Keresünk sertészetetésre bentlakással egy idősebb bácsit, lehet rokkant is.”

82 Mert mi nem érünk rá. A sertést meg etetni kell. Meg kedveskedni kell neki, hogy Puci disznyó, sörtemalac, Puci-Puci! Meg kell vakargatni a sertésnek a hátát. Hogy ne korpázzon, meg ne viszkessen neki ott, meg kezes legyen a lica-lica, mangalica! Meg kell, hogy a bácsi szeresse az állatot, mert azt az állat megérzi. Okos állat ám a Puci. Aki idősebb bácsi és szereti az állatot, eleteti őt, lakhat is itt. Lehet rokkant, legalább nem jár el a kocsmába. Hozunk azért ám sört. A Pucinak is, meg a bácsinak is. Mi dolgozunk mindig. Egész nap. Nem marad idő az etetésre. Az asszony reggel nem tud felkelni, én meg nem akarok. Na, ez van. Meg bűdös állat a sertés, savanyúan bűdös, még Puci is. És én aztat nem bírom. A ganéj szagát. Meg hogy cuppogni a ganéjban. Meg az az állat, a sertés, az előző Puci, akit még eszünk, az direkt azt csinálta, hogy kitakarítottam, erre rögtön odahugyozott. Volt, hogy a gumicsizmámba. Mondja meg, ezt érdemli az ember, ad neki enni, ad a sertésnek zöldet is, vakargatja a fülét, beszél hozzá, hogy Pucikám így, meg Pucikám úgy, az meg csak elereszti magát. Nem volt ennek anyja, hogy megtanítsa a jó modorra!? Hiába állat! Akkor is. Fogtam a szaros lapátot. Rácsaptam egyet, úgy istenigazából dühömben, hogy az anyád ne sirasson, hűj, te Puci, bele a csizmámba! Itt álljak térdig meleg húgyban!? Rám hugyozott a sertés. Ilyet még nem láttam. Akkorát ütöttem, egyből kinyúlt szegény Puci. Nem kellett levágni. Csak nem volt itthon senki. Nekiálltam perzselni, belezni, daraboltam. Péppé tört Puci feje, szilánkosra. Én nem akarom agyoncsapni. Én szerettem Pucit. Azért megeszem, de valami még sincs rendben. Na, a bácsi tényleg lehet kerekesebb, elgurigál itt az udvarba'. Ráakasztja a vödör moslékot a kocsira, táp is akad, meg zöldet is hozunk mi, azt szereti ám a Puci, a zöldet. Az ól mellett van a nyári konyha, ott ellakhat a bácsi. Árammal töltheti az elektromos kocsit, van egy kis tévé, hűtő, mi kell még? Kap kaját, meg ami kell. Ott a sertés társaságnak, kell más? Mert én már nem akarom többet a sertést ganéjzni. Nekem ez a lélekből fakad. Mert a Pucit szeretni kell, olyan szép a szeme neki, mint az embernek. Csak a vizelete nekem ne menjen a csizmám szárába. Az engem direkt idegesít. Ahogy fixírozott a szemével, amikor agyon csaptam a lapáttal. Álomban jön mindig, aztán néz. Kell ez a bácsi, itt van a kis Puci, etesse meg, mert én nem bírom ezt már idegileg. A ganéj. A szemeket. Csak enni szeretem a Puci sonkát, meg a reszelt májat, szívet a levesbe és a frissen sült véres hurkát fehér kenyérral... A karaj. A csülök. A svartli...

„Japán import gőzerős takarítókészlet eladó – ingyenes otthoni takarítás bemutatóval –, előbb próbálja ki, csak utána vásároljon!”

Egész nap árulom a japán import gőzerős takarítókészletet. Ismétlem újból és újból:

– Cégünk két héten belül pénz-visszafizetési garanciát biztosít, ha elégedetlen, vagy a legkisebb kifogása is felmerül termékünkkel szemben... Felejtse el az utálatos és drága vegyszereket, tartsa környezetét tisztán egészségkárosító kemikáliák nélkül... Megmutatom, miként lehet ablakot tisztítani japán import gőzerős tisztítógéppel, kerti bútort, fürdőszobát, grillsütőt, parkettát. Nem kell használni drótkefét, zsíroldót, de szövetet, fémet és porcelánt is lehet... Ha végigbájjolgtam a napot, ahogy a tanfolyamon tanultam, és mégsem vesznek egyetlen japán import gőzerős takarítókészletet, akkor elviselhetetlen érzés hazatérni az üres lakásba. Zsong a fejem a kudarctól. Sokáig zörgök a postaládánál, megszorul a zár, eldobom a reklámokat, bontatlanul hajítom az asztalra a számlákat, megetetem a teknőst, kiveszem az aktatáskából a sört, nézzem a tévét, s valahogy lassacskán beindul a fantáziám. Ha fiatalasszonynál tartottam bemutatót, lemőszeroltam az otthoni helyzetet, mikor jár haza a férj, ilyesmi, jegyzetek rendezésén. Nincsen rosszabb a magánynál, talán csak a házasság, de naponta új kapcsolatba kezdeni mindig is kihívást jelentett. Csak próbálkozni kell, vagy sikerül, vagy nem. Néhanap még fennakad valaki a horgon, de óvatosan kell intézni ügyfélkörben a privát ügyeket, megtanultam a leckét, elégedett legyen a kuncsaft, mert még a főnökhöz jár panasza, s minden kiderül, engem kirúgnak. Hat évvel a nyugdíj előtt már nem tréfál az ember! Az a trükköm, hogy becsengetek az Ügyfélhez, s amint a fiatalasszony – a GYES-en lévő anyukák éhesek egy falatnyi romantikára – ajtót nyit, egyből lerohanom. Mélyen a szemébe nézek – előtte az autóban tükör előtt begyakorolom a csábító, szenvedélyes nézést – közelebb hajolok, és kissé mélyített, fátyolos hangon, egészen fojtottan, szinte bugyborékolva, mintha épp akkor törne belőlem elő az indulat, s alig bírnék uralkodni magamon, közlöm vele: – „Kívánom, le szeretnék magával feküdni!” Semmi más. Még kudarc esetén sem vallok szégyent, többször előfordult, egy hónapra rá összefutottunk az utcán, s célt értem. Fontos a szemmunka. Az átható tekintet. Az őszinteség sem árt, sőt, ez az egyetlen fegyver, az aduász. Más nem segít. Csak az őszinte testi vágy. Tízből legalább hétszer sikerül. Ilyenkor nem számít a tar fej, a sörhas, sem az életkor. Csak az őszinteség. És nem kell feladni az első kudarc után. A harmincöt éves osztálytalálkozó

is bevetem a trükköm, a lányok zöme többszörösen elvált, unokaképeket mutogat, tenyészcsipő, asszonyos kufferok, de akit nem sikerült elkapni a gimnáziumban, most már könnyű prédának bizonyult, talán túlságosan is.

84 Én meg csak húzogatom a strigulákat... Csak az a baj, ha este végre hazaérek, s leülök a fotelbe, sörrel a tévé elé, mindig megy valami meccs a hülye sporttévéken, és már nincsen kedvem felállni többé. De a módszerem tökéletes lenne.

Tudod, mennyi szúnyog él a tajgán?

„Van két db fa kerek tömböm, azt hiszem még a régebbi orosz típusú rétegelt lemezből, elég nagyok. Méretei: 15 cm vastag és 50 cm átmérőjű! Elcserélhető bármire (barkácsgépek, alaplap...) csereérték 2X3000.”

Érted, itt áll, mi a fenét kezdjek vele. Hát meg egyáltalán. Azt sem tudom, magammal mit kezdjek. Érted? Él az ember bele a világba, aztán itt van neki két kerek fatömbje. Orosz. Érted? Volt egy fa, valami böhm nagy fa, ott állt a tajgán, télen fújta a szél, mint állat, hatméteres hóban hajladozott a fa. Nyáron madarak szálltak rá, meg szúnyogok. Tudod, mennyi szúnyog él a tajgán? Na, érted, azok rászálltak mind, aztán majdnem ki is dőlt. Arra jártak Dimitrijék, visított a motoros fűrész, és Konyec, malagyec! Dült a fa, gallyazták, aztán leúszott szegény a Lénán. Kocsira fel, be az üzembe, felfűrészelték, aztán ragasztották, gőzölték, a fene tudja, nem vagyok én asztalos. Érted, elkészült, hozta a teherautó meg a vonat, Záhonynál átpakolták a széles nyomtávúróról a normális mávos cuccra, az öregem megvette a baktértől, leesett a kanyarban a tehervagonról. Szóval itt állt a sufniban vagy harminc évet, közben felbomlott a Szovjetunió, elhúztak a sunyiba a komcsik, aztán ez a két faguriga csak állt a sufniban? Érted? Át tudod te ezt érezni? Apám is elpatkolt, megörököltem a házat sufnistul, fatömböstül. Érted már mit jelentenek ezek a fatömbök? Nem értesz te semmit. Ez maga a történelem! Egy darab világ! Ez nem csak fa, ez maga a Múlt. Neked csak két fatömb. Túlélte a vörös birodalom bukását. Nem semmi. Na, aztán, most csak adsz érte valamit. Hogy a padlásán van orosz-szótáratok. Meg Havronyina is megvan. Meg az Anya oroszul. Nem tudom, ki írta, ne vizsgáztass! Tudsz nekem csillagot, vöröset adni, meg régi címert. Azért nem csuknak le? Hogy önkényuralmi, meg minden? Csak az a baj öregem, hogy semmi szükségem ilyesmire. Én nem tudom, mi van. A tévében érted, kapcsolgatom, egyik helyen az elefántok szaporodását nézem, a másikon meg az emberét. Én nem tudom, mit akarnak a világban. Globális felmelegedés, olajválság, ingatlanpiaci lufi... Nagy az összevisszaság, a káosz. De ez a rétegelt lemez, ez igen! Ez igazi. Itt még rend volt. De én már nem értek semmit. Nekem bármi jó lesz. Elcserélném a történelmet, akármire!

„Juhászt keresünk saját használatra!”

Szigorú feltételeknek kell eleget tenni a felvételhez, a legfőbb kikötésünk az Állati Jogok Szerződésének alapos ismerete, azaz minden fajnak a másik tiszteletben tartásával kell élnie és a kölcsönös előnyök figyelembe vételével határozzuk meg közösen a szaporodási rátát. Szigorúan protestálunk azon középkori módszerek ellen, mely szerint gyermekeinket bizonyos ünnepi alkalmakkor elszakították tőlünk, s elnevezték őket húsvéti báránynak. Bizonyos hírek szerint holttestüket külföldre szállították, tartva a ÖsszBirkaNemzeti Tanács jogos felháborodásától. Továbbá tiltakozunk a posztindusztriális társadalom környezetszennyezése ellen, s hirdetjük a vidéki élet védelmét, s protestálunk a túlszaporodott homo sapiens ellen. Éljen a Bukolika, éljen a nyáj! De félre az elméleti tézisekkel, mi juhászt keresünk saját használatra, kikötéseink: legyen gyermektelen, s értsen egyet a fent vázolt világnézetünkkel, kedvelje a vidéki életet, s kerülje a barbár, modern technikai civilizáció vívmányait, ne hallgasson zajos rádiót, ne használjon káros háttérsugárzással bíró mobiltelefont, és semmi elektroszmogot terjesztő elektronikusan aberrált fémszerkezetet, egyedül a személyes létezéséhez elengedhetetlenül szükséges vágó és szűrőeszközöket engedélyezzük. Tovább elvárjuk, hogy a juh egészség alapismereteit elsajátítsa, értsen a divatos gyapjúvágáshoz, fazonigazításhoz, pedikűrözéshez, s a harcművészetekben is jártas legyen, ha vad kutyák támadnának meg minket. Apropos kutya! Nem ragaszkodunk feltétlen kutyához, egyes hírek szerint kiválóan beválnak a malacok is, mi támogatjuk a reform elképzeléseket, így juhásmalacok jelentkezését is várjuk. Az étkezésről, s egyéb díjazásról gondoskodni fogunk. A jelige, igen a jelige: vegetáriánusok előnyben. Éljen a Bukolika, éljen a nyáj! Beee!